

Møte torsdag den 25. mars kl. 11.10President: **B e r i t B r ø r b y**

D a g s o r d e n (nr. 24):

1. Innstilling fra justiskomiteen om lov om endringer i lov 8. juni 1984 nr. 58 om gjeldsforhandling og konkurs og i enkelte andre lover (Innst. O. nr. 59 (2003-2004), jf. Ot.prp. nr. 23 (2003-2004))
2. Innstilling fra forsvarskomiteen om lov om endringer i lov 17. juli 1953 nr. 9 om sivilforsvaret (Innst. O. nr. 57 (2003-2004), jf. Ot.prp. nr. 36 (2003-2004))
3. Innstilling fra energi- og miljøkomiteen om lov om endringer i plan- og bygningsloven (klage og innsigelse) (Innst. O. nr. 56 (2003-2004), jf. Ot.prp. nr. 31 (2003-2004))
4. Referat

Valg av settepresident

Presidenten: Presidenten vil foreslå at det velges en settepresident for Odelstingets møte i dag – og anser det som vedtatt.

Presidenten ber om forslag på settepresident.

Hill-Marta Solberg (A): Jeg foreslår Sigvald Oppebøen Hansen.

Presidenten: Sigvald Oppebøen Hansen er foreslått som settepresident. – Andre forslag foreligger ikke, og Sigvald Oppebøen Hansen anses enstemmig valgt som settepresident for Odelstingets møte i dag.

S a k n r . 1

Innstilling fra justiskomiteen om lov om endringer i lov 8. juni 1984 nr. 58 om gjeldsforhandling og konkurs og i enkelte andre lover (Innst. O. nr. 59 (2003-2004), jf. Ot.prp. nr. 23 (2003-2004))

Presidenten: Etter ønske fra justiskomiteen vil presidenten foreslå at taletiden blir begrenset til 5 minutter til hver gruppe.

Videre vil presidenten foreslå at det ikke blir gitt anledning til replikker etter de enkelte innlegg, og at de som måtte tegne seg på talerlisten utover den fordelte taletid, får en taletid på inntil 3 minutter.

– Det anses vedtatt.

André Kvakkestad (FrP) [11:10:42] (ordfører for saken): At konkursbo blir innstilt før en kan danne seg et bilde av hva som egentlig har skjedd, er et problem. Dette er bakgrunnen for at justiskomiteen i flere perioder har vært opptatt av å finne en løsning som sikrer boet midler til nødvendig bobehandling. 15. juni 1999 ble følgende vedtak fattet i Stortinget:

«Stortinget ber Regjeringen utrede ulike måter å sikre at det er nok verdier i konkursboer til å kunne drive en forsvarlig bobehandling.»

Med nødvendig bobehandling menes i sammenheng med legalpant ikke en fullstendig og uttømmende bobehandling, men muligheten til å få et overblikk og en vurdering av om det bør foretas en nærmere undersøkelse for å avdekke eventuelle kreditorsvik eller andre ulovligheter.

Komiteen er samlet i synet på at det vil være ønskelig å etablere en legalpantordning. Dette betyr at en gir boet førsteprioritet til å få dekket sitt behov for nødvendige bobehandlingskostnader. Komiteen er likevel delt i synet på hvor grensen for legalpantets størrelse skal gå. Alle medlemmer går for et utgangspunkt på 5 pst. av panteobjektene. SV ønsker intet ytterligere tak, mens flertallet, Arbeiderpartiet, Høyre og Kristelig Folkeparti, ønsker en begrensning på 700 ganger rettsgebyret pr. panteobjekt.

Fremskrittspartiet mener taket bør være på 100 ganger rettsgebyret pr. panteobjekt, og dette henger også sammen med at den bevilging man kan få for å foreta en slik bobehandling i dagens situasjon, er 50 000 kr. Fremskrittspartiet mener det får holde å øke dette med 50 pst., og ikke ganger ti.

Dette skyldes altså at vi ikke ser det store behovet for en meget høy økning. Der hvor det vil være mer enn ett panteobjekt, vil man meget raskt komme opp i svært så store beløp.

Legalpantordningen er en særnorsk nyvinning. På den bakgrunn bør en være forsiktig med å båndlegge for store verdier. Selv om det ikke nødvendigvis betyr at alle midlene som båndlegges, vil bli benyttet i en bobehandling, vil kredittinstitusjonene nødvendigvis måtte prise dette inn når det skal ytes kreditter. Denne ulempen vil være en særnorsk ekstrabelastning for næringsliv og privatpersoner som er etablert i Norge. Slike særnorske ekstrakostnader vil medføre svekket konkurransevne, og spesielt problematisk er det i en etableringsfase. Da er det jo, som en vet, mest problematisk å få skaffet til veie risikokapital.

For å unngå uheldige utslag i forbindelse med skipsfartsnæringen mener Fremskrittspartiet også at det er nødvendig med et unntak for skip og flytbare innretninger som er registrert i Norsk Internasjonalt Skipsregister og Norsk Ordinært Skipsregister. Skipsfart er en viktig næring i Norge, som omfatter mange arbeidstakere både direkte, og ikke minst indirekte på leverandørsiden. Det å påføre skipsfartsnæringen ytterligere særnorske regler vil gjøre en vanskelig situasjon enda vanskeligere.

Fremskrittspartiet er av den oppfatning at dersom vårt forslag til begrensning faller, vil faktisk ulempen overstige fordelene ved legalpant. I det tilfellet ønsker vi å stemme imot hele paragrafen.

Når det gjelder rekvirentkravet, mener Fremskrittspartiet det er uheldig å øke dette på nåværende tidspunkt. Dersom vi sammenlikner oss med våre naboland, er det Norge som har det høyeste rekvirentkravet. Da kan det ikke være noe behov for å øke dette ytterligere. Det er et problem at private ikke ser seg tjent med å påta seg byr-

den ved å være konkursrekvirent. Justiskomiteen uttalte i sin Innst. O nr. 77 for 1998-1999:

«Komiteen er opptatt av de samfunnsmessige negative konsekvenser dagens situasjon kan medføre, ved at kreditorer ikke ser noen mening i å begjære skyldneren/virksomheten konkurs fordi det ikke er dekning...»

Dette betyr også at de neppe vil påta seg noe større ansvar dersom deres økonomiske belastning vil øke. Selv om det i utgangspunktet er det offentlige som vanligvis er rekvirent, blir det ikke noe bedre ved å få det private til å ta sitt ansvar dersom kostnadene øker.

Jeg vil ta opp Fremskrittspartiets forslag.

S i g v a l d O p p e b ø e n H a n s e n hadde her teke over presidentplassen.

Presidenten: Representanten André Kvakkestad har teke opp det forslaget han refererte til.

Gunn Karin Gjøl (A) [11:16:10]: I kjølvannet av debatten om at politikere ikke tar økonomisk kriminalitet på alvor, har vi nå en god nyhet å melde fra Stortinget. De endringer i konkurs- og pantelovgivning som kommer til å bli vedtatt i Odelstinget i dag, vil være viktige tiltak for å bekjempe økonomisk kriminalitet i tilknytning til en konkurs.

I proposisjonen er det foreslått en ny regel i panteloven om at konkursbo skal ha en legalpant i 5 pst. av verdien av alle pantsatte formuesgoder som inngår i boet. Arbeiderpartiet støtter forslaget om 5 pst. legalpant.

Over halvparten av alle konkursbo blir innstilt fordi det ikke er nok penger i boet til å gjennomgå de økonomiske transaksjonene. En av hovedårsakene til dette er den vide pantsettelsesadgangen som panteloven åpner for. Vissheten om at bobehandlingen høyst sannsynlig vil bli innstilt, kan motivere til å tømme virksomheten for verdier før den blir begjært konkurs. Justisdepartementet understreker i proposisjonen at det er grunn til å tro at det er store mørketall når det gjelder økonomisk kriminalitet i forbindelse med konkurser.

Poenget med en konkursbehandling er at det skal være en grundig og kritisk gjennomgang av skyldnerens forretningsdrift og økonomiske disposisjoner. Dette er det i altfor mange konkursbo ikke mulighet til i dag.

En legalpant vil sikre nettopp midler til en forsvarlig behandling av konkursboet, både for å kunne finne fram til mulige skjulte midler og å avdekke økonomisk kriminalitet.

De fleste høringsinstanser støtter lovforslaget, men det har kommet innvendinger fra bl.a. Næringslivets Hovedorganisasjon, NHO, Finansnærings Hovedorganisasjon, FNH, og Rederiforbundet. NHO og FNH ønsker en legalpant på 2 pst. ut fra at de mener en høyere pro-sentsats øker kostnaden ved og reduserer muligheten for å få kreditt for næringslivet, samt at de er redde for vidløftige konkursbehandlinger.

Arbeiderpartiet deler ikke disse organisasjonenes bekymringer. Legalpantregelen vil forventes å medføre at næringsdrivende som vil pantsette sine formuesgoder,

normalt bare vil få dem belånt med inntil 95 pst. av verdien. Det resterende finansieringsbehovet må næringsdrivende dekke ved egne midler eller ved usikret kreditt til en høyere verdi. Vi mener det ikke nødvendigvis er uheldig dersom næringsdrivende på denne måten får en noe mer begrenset tilgang på realkreditt. Det kan bidra til å bedre kredittytternes kredittvurdering og oppfølgingen av kreditten.

Når det gjelder frykten for vidløftige konkursbehandlinger, setter loven begrensninger i panteloven § 6-4 første ledd siste punktum, ved at panteretten bare skal benyttes til å dekke nødvendige kostnader ved bobehandlingen.

Arbeiderpartiet har derimot vært mer usikker på de innvendinger som er kommet fra rederinæringen. De mener forslaget om å innføre 5 pst. legalpant vil ramme en kapitalintensiv næring som skipsfarten ekstra hardt. Legalpant vil utgjøre enorme summer i denne næringen, og vil derfor båndlegge betydelig mer enn det som er nødvendig til bobehandlingen. Flertallet, Arbeiderpartiet og regjeringspartiene, har derfor valgt å gjøre noen endringer i forslaget fra Regjeringen. Vi støtter i det alt vesentlige en legalpant på 5 pst., som er foreslått i ny pantelov § 6-4, men vi mener det er hensiktsmessig å foreslå en begrensningsregel for særskilt verdifulle panteobjekter. Vi foreslår derfor at legalpant i realregistrerte panteobjekter begrenses oppad til 700 ganger rettsgebyret. Det vil i dag tilsvare 518 000 kr. En slik begrensning vil ikke bare få betydning for eiendeler som skip, men også for offshoreinnretninger, faste eiendommer og fly.

Alle partiene, unntatt Fremskrittspartiet, støtter Regjeringens forslag om å øke rekvirentansvaret. Rekvirentansvaret har stått uendret siden 1989, og vi mener det er naturlig at vi nå finner en modell som foretar en mer automatisk prisjustering. I bare halvparten av boene finnes det pantsatte objekter. For de resterende konkursboene er det bare rekvirentansvaret og eventuelt andre frie midler man da kan bruke til bobehandlingen.

Arbeiderpartiet er glad for at det blir flertall i Stortinget for å skaffe mer midler til bobehandling i konkursbo, og at vi dermed også kan få et nytt virkemiddel til å bekjempe økonomisk kriminalitet.

Carsten Dybevig (H) [11:21:20]: Høyre støtter forslaget om innføring av et subsidiært legalpant på 5 pst. av alle pantsatte verdier. Innføring av en legalpantregel, kombinert med en økning av rekvirentansvaret, medfører at utgifter til bobehandlingen blir fordelt mellom de næringsdrivende og det offentlige.

Legalpantet vil få betydning for pantehaverne i tilfeller der det pantsatte formuesgodet er belånt med mer enn 95 pst. av formuesgodets beregnede verdi eller det et salg av formuesgodet innbringer. I så fall vil legalpantet «gå ut over» den pantehaveren som har dårligst prioritet.

Formålet er å sikre midler til en forsvarlig behandling av konkursboet, både for å kunne finne frem til mulige skjulte midler og å avdekke eventuell økonomisk kriminalitet. Legalpantet skal bare dekke nødvendige boomkostninger, og subsidiært bare benyttes når boets øvrige

midler ikke er tilstrekkelige til å dekke boomkostningene.

Dagens situasjon er at flere konkursbo beklageligvis avsluttes uten nevneverdige undersøkelser, grunnet manglende midler til bobehandling. En skikkelig gjennomgang av konkursboene vil kunne avdekke om det i de «tomme boene» i virkeligheten er midler som kan omstøtes eller på annen måte gjøres tilgjengelige for kreditorene.

I de senere år har det vært en økning av antall konkursbo som innstilles etter konkursloven fordi det ikke finnes midler i boet til å dekke fortsatt bobehandling. Økningen i antall innstillingsbo skyldes nok for en stor del den vide pantsettelsesadgangen som panteloven åpner for. Det er heller ikke særlig oppløftende at det tok 15 år fra Utvalget for etterkontroll av konkurslovgivningen, det såkalte Falkanger-utvalget, ble nedsatt, til Stortinget fattet vedtak om å tilføre konkursboene mer kapital.

Det er i Norge en utstrakt adgang til å pantsette verdier. Dette gjør at det er lite frie midler til bobehandling. 5 pst. utgjør et maksimalbeløp som kun får praktisk betydning hvis boet for øvrig mangler midler. NHO, Rederiforbundet og Finansnæringsens Hovedorganisasjon har alle uttrykt skepsis til forslaget om 5 pst. legalpant. Av hensyn til virkningen for næringslivets finansieringsbehov generelt og for skipsfarten spesielt foreslås en begrensning på 700 ganger rettsgebyret for særskilt verdifulle panteobjekter. Med et rettsgebyr på 740 kr vil 700 R tilsvare 518 000 kr. Med en slik begrensning i legalpantet imøtekommer vi de kritiske bemerkningene fra næringslivet, og dette vil få betydning for eiendeler som skip, offshoreinnretninger, faste eiendommer og fly.

Rekvirentansvaret ble i forskrift begrenset til 20 000 kr. Beløpet har stått uendret siden 1989. Det er hensiktsmessig å knytte rekvirentansvaret til grunngebyret i rettsgebyrloven, slik at det automatisk justeres ved endringer i grunngebyret. Rekvirentansvaret settes derfor til 50 R. Med et rettsgebyr på 740 kr vil 50 ganger rettsgebyret utgjøre i overkant av 37 000 kr. Det er en nødvendig økning som er noe større enn en ren prisjustering tilsier, bl.a. fordi bobestyrerne etter lovendringen i 1999 har fått noen flere oppgaver.

I 2003 var det 10 500 kr igjen for bostyrer å jobbe for, fratrukket rettsgebyret. Dette gir i meget liten grad bostyrerne mulighet til å foreta en hensiktsmessig bobehandling og til å forfølge mistanke om økonomiske misligheter.

Det finnes pantsatte objekter i noe over halvparten av konkursboene. For de resterende konkursboene er det bare rekvirentansvaret og eventuelle andre frie midler som kan brukes til bobehandling. Dersom man ikke øker rekvirentansvaret, slik Fremskrittspartiet foreslår, betyr det i realiteten at det ikke blir noe forbedring i de såkalte tomme boene. Formålet med lovreformen er å skaffe mer midler til bobehandling. Det synes som om saksordføringen og Fremskrittspartiet har til hensikt å ikke tilføre boene mer midler, med de konsekvenser dette gir for en skikkelig bobehandling.

Det blir ikke opprettet et fond for boomkostninger basert på gebyrplikt hos de næringsdrivende eller innført en obligatorisk forsikringsordning som ville pålegge eierne eller styremedlemmene et personlig ansvar for utgifter til bobehandling. Slike forslag ville gi en svært uheldig virkning for næringslivet.

Karin Andersen (SV) [11:25:54]: Først vil jeg få ta opp det forslaget fra SV som er omtalt i innstillingen.

SV synes det er svært viktig at det finnes tilstrekkelig med midler til å bekjempe økonomisk kriminalitet på alle områder. Det er derfor veldig positivt at Regjeringen nå har lagt fram et forslag til lov som skal sikre nødvendige midler til en skikkelig bobehandling ved konkurser.

Under behandlingen av inneværende års statsbudsjett ble det fra justiskomiteens side påpekt at saker om økonomisk kriminalitet er de som har hatt den største nedgangen i oppklaringsprosent. Det er svært alvorlig. Derfor er det viktig at forholdene legges til rette for at jobben for Politiet skal bli mulig å gjennomføre når det foreligger mistanke om mislighold ved en konkurs.

Et første skritt på veien mot dette er å sørge for at bostyret skal kunne gjøre den jobben som er nødvendig, og så lenge det er nødvendig. I alle saker som ender med politietterforskning, er det viktig at man kommer i gang med bevissikring så fort som mulig. I saker som har utgangspunkt i en konkurs, er det bostyret som først kommer i kontakt med eventuelle framtidige bevis. Med utgangspunkt i ønsket om en høyere oppklaringsprosent rimer det dårlig at bostyrets ressurser skal være begrenset i noen av de største sakene.

Her kommer vi inn på den delen av forslaget til vedtak der komiteen skiller lag, forslaget til ny § 6-4 første ledd tredje punktum. SV har som eneste parti gått inn for Regjeringens forslag om 5 pst. pant uten øvre beløpsgrense. SV ser ingen grunn til at man i de største selskapene skal sette av relativt mindre penger til bobehandling. Det er ofte i de største selskapene det er ekstra vanskelig med innsyn, det er kompliserte saker, og det er her de store problemene for bostyrene dukker opp.

SV synes det er bra at Regjeringen foreslår en økning av rekvirentansvaret. Rekvirentansvaret har stått stille siden 1989, samtidig som gebyret for tingrettsbehandling er økt. Dermed er restbeløpet som er til rådighet for bobehandling i dag, betydelig lavere enn det som var til rådighet i 1989. Økningen som nå er foreslått, gjør det mulig med en tilsvarende bobehandling som den det var mulig å gjennomføre for 15 år siden. Samtidig er det positivt at rekvirentansvaret knyttes opp mot rettsgebyret, slik at disse ikke i framtiden igjen havner i utakt og går ut over midlene som er tilgjengelige for bobehandlingen.

SV er fornøyd med forslaget til ordning for tilbakesalg fra boet. Det er viktig at man søker å begrense kreditors tap så mye som mulig, samtidig som man ikke sløser unødvendig med tid. I forbindelse med dette er det viktig at også leieavtaler for lokaler nå blir enklere å omsette. Dette kan være viktige aktiva i en del næringer. En næring der lokaler utgjør en betydelig del av aktiva, er ser-

vicenæringen, og det er en næring der man av erfaring vet at det forekommer økonomisk kriminalitet.

Det viktigste for SV er likevel Regjeringens forslag om 5 pst. legalpant for boomkostninger. Vi finner det underlig og uheldig at regjeringspartiene på Stortinget, med støtte av Arbeiderpartiet, finner at andre hensyn veier tyngre i denne saken enn de viktige hensynene som Regjeringen sjøl har lagt til grunn i proposisjonen.

Presidenten: Representanten Karin Andersen har teke opp det forslaget ho refererte til.

Einar Holstad (KrF) [11:30:01]: I de senere år har det vært en økning i antall konkursbo som innstilles etter konkursloven. Boene innstilles fordi det ikke finnes midler til å dekke fortsatt bobehandling. Økningen i antall innstillingsbo skyldes for en stor del den vide pantsettelsesadgangen som panteloven åpner for. For Kristelig Folkeparti er det et prioritert mål å sikre at det er nok verdier i konkursboene til å kunne drive en forsvarlig bobehandling.

Det er grunn til å tro at det er store mørketall hva gjelder økonomisk kriminalitet i forbindelse med konkurser. Det er derfor viktig at nødvendige midler stilles til bostyrers disposisjon, slik at konkursdebitors virksomhet kan gås nærmere etter i sømmene.

Ved behandlingen av Ot.prp. nr. 26 for 1998-1999 om endringer i konkurs- og pantelovgivningene fattet Stortinget vedtak om å be regjeringen utrede ulike måter å sikre at det er nok verdier i konkursboene til å kunne drive en forsvarlig bobehandling. Kristelig Folkeparti vil berømme Justisdepartementet for å ha fulgt dette vedtaket opp med gode og konstruktive forslag i den proposisjonen som i dag er til behandling.

Det foreslås i proposisjonen en ny bestemmelse i panteloven om at konkursboet skal ha legalpant i 5 pst. av verdien av alle pantsatte formuesgoder som inngår i boet. Formålet med dette lovendringsforslaget er å sikre midler til en forsvarlig behandling av konkursboet. Dette er viktig både med hensyn til å finne eventuelle skjulte verdier i boet og for å avdekke eventuell økonomisk kriminalitet.

Legalpantet kan bare benyttes til å dekke nødvendige boomkostninger, og er subsidiært i den forstand at det kun kan benyttes når boets øvrige midler ikke er tilstrekkelige til å dekke boomkostningene. Legalpantet skal imidlertid benyttes før ansvaret til konkursrekvirenten etter konkursloven § 73 trer inn.

Kristelig Folkeparti støtter i det alt vesentlige innføring av legalpant på 5 pst., som foreslått i proposisjonen. Vi mener imidlertid, i likhet med justiskomiteens flertall, at det er hensiktsmessig å innføre en begrensingsregel for særskilt verdifulle panteobjekter.

Vi mener at legalpantet i realregistrerte panteobjekter bør begrenses oppad til 700 ganger rettsgebyret. Det er to grunner til at Kristelig Folkeparti ønsker en slik begrensingsregel:

1. Et beløp tilsvarende 700 ganger rettsgebyret vil gi konkursboet et ikke ubetydelig beløp til å drive bobehandling for.

2. Vi mener dessuten at innføring av et legalpant på 5 pst., uten noen øvre begrensning, kan gjøre kapitaltilførselen unødvendig vanskelig for virksomheter som har særlig verdifulle eiendeler.

Det er meget oppsiktsvekkende at Fremskrittspartiet, som tradisjonelt har vært opptatt av å bekjempe kriminalitet, ønsker en begrensning i legalpantet på kun 100 ganger rettsgebyret, eller 74 000 kr.

Det er et faktum at Fremskrittspartiet, om de hadde fått gjennomslag for forslaget, ville gjort bostyrernes arbeid for å avdekke økonomisk kriminalitet langt mindre omfattende enn det som følger av flertallsforslaget i innstillingen.

Konsekvensen av Fremskrittspartiets standpunkt er at mye konkurskriminalitet fortsatt ville forblitt skjult. Men kanskje er det ikke så viktig for Fremskrittspartiet å avdekke såkalt hvitvaskkriminalitet. For Kristelig Folkeparti er det et mål å bekjempe kriminalitet i alle dens former. Ikke minst bør man bruke ressurser på å bekjempe den kynisme og den egoisme som ofte er motiverende for konkurskriminalitet.

Forslagene i Ot.prp. nr. 23 vil forebygge økonomisk kriminalitet i selskapsforhold. Økte midler til bobehandling medfører at man lettere kan oppspore midler som f.eks. forsøkes unndratt, eller som kan omstøtes til fordel for boet.

De uprioriterte kreditorene taper alltid på at bobehandlingen blir innstilt kort tid etter konkursen på grunn av manglende midler. Det å sikre midler til en skikkelig gjennomgang av konkursbo er etter Kristelig Folkepartis syn et viktig bidrag til å avdekke eventuell økonomisk kriminalitet.

Kristelig Folkeparti støtter derfor forslagene i proposisjonen, med det supplement som jeg allerede har redegjort for.

Statsråd Odd Einar Dørum [11:35:06]: Det er med tilfredshet jeg nå kan konstatere at resultatet av et langvarig arbeid med lovendringer med sikte på å skaffe mer midler til bobehandlingen i konkursbo foreligger til behandling i Odelstinget. Jeg prøvde som justisminister å få til denne ordningen i 1999, og jeg synes det er bra at vi i 2004 har kommet til et godt resultat.

I dag opplever de fleste bobestyrere i konkursbo at det er svært lite midler til bobehandling. Et høyt antall bobehandlinger blir innstilt etter konkursloven § 135 fordi boets midler ikke kan dekke omkostningene. Bobehandlingen blir derfor summarisk, og det er begrensede muligheter for å avdekke økonomisk kriminalitet og andre misligheter, herunder omstøtelige transaksjoner. En grundigere bobehandling kan medføre at det oppspores mer midler i boet, og at kreditorene får bedre dekning av sine krav.

Med bakgrunn i stortingsvedtak 15. juni 1999, der regjeringen ble bedt om å utrede ulike måter å sikre at det er nok verdier i konkursbo til å kunne drive en forsvarlig bobehandling, har Regjeringen foretatt en høring av ulike forslag for å skaffe midler til boene. Høringsrunden gav overveiende støtte til en kombinasjon av et legalpant for

boomkostninger og økning av konkursrekvirentens ansvar, slik Regjeringen foreslår i proposisjonen.

Jeg er glad for at komiteen støtter Regjeringens intensjon om å sikre nødvendige midler til bobehandlingen, og for at komiteens flertall går inn for et legalpant på 5 pst., kombinert med en økning av rekvirentansvaret. På denne måten vil kostnaden ved økte midler til boene bli fordelt mellom de næringsdrivende og det offentlige. Jeg er også glad for at flertallet i komiteen støtter Regjeringens forslag om at prosentatsen skal være 5. Det må i den sammenheng tas hensyn til at det er en særlig vid adgang til pantsettelse i Norge, noe som er en av hovedårsakene til de manglende midlene i konkursbo.

Jeg har merket meg at komiteens flertall ønsker at satsen på 5 pst. skal kombineres med en beløpsgrense for særskilt verdifulle panteobjekter på 700 rettsgebyr i hvert panteobjekt. Det er etter mitt syn bra at beløpsgrensen settes så vidt høyt, av hensyn til at det i større og kompliserte bo kan være behov for en mer omfattende bobehandling. Det er viktig at det ligger en fleksibilitet i legalpantregelen med sikte på slike forhold. Dette har også flere høringsinstanser poengtert. Samtidig vil legalpantet uansett være begrenset til nødvendige boomkostninger, slik at det nok er i få bo beløpsgrensen vil få betydning.

En beløpsgrense på 100 rettsgebyr, som mindretallet foreslår, vil kunne bli for lav f.eks. i bo der det bare finnes ett panteobjekt. Jeg vil for øvrig peke på at likhets-hensyn og hensynet til at legalpantet skal være et effektivt virkemiddel for å skaffe midler til boene, taler for at det ikke gjøres unntak for skip.

Jeg er også glad for at flertallet i komiteen støtter Regjeringens forslag om å øke rekvirentansvaret til 50 ganger rettsgebyret. I mange bo finnes det ikke pantsatte eiendeler. Dersom rekvirentansvaret ikke økes, vil det ikke bli noen forbedring i disse boenes stilling. Pr. i dag har bobestyrer i slike bo bare 10 750 kr å jobbe for dersom det ikke finnes øvrige midler i boet. Det sier seg selv at dette er altfor lite. Prisstigningen siden 1989, da rekvirentansvaret ble satt til kr 20 000, er alene et argument for å øke beløpet.

Jeg har registrert at komiteens mindretall ikke ønsker å øke rekvirentansvaret fordi en frykter samfunnsmessige negative konsekvenser dersom kreditorer unnlater å begjære konkurser hvis den økonomiske belastningen blir for stor. I den sammenheng vil jeg minne om at det er slik at det offentlige dekker rekvirentansvaret i 95 pst. av konkursboene. Det vil derfor ha svært begrenset praktisk betydning om noen flere private kreditorer unnlater å begjære konkurser på grunn av økningen av rekvirentansvaret. Jeg vil også påpeke at det uansett vil ha begrenset verdi om en kreditor begjærer konkurser, hvis det er så lite penger i boet at bobehandlingen umiddelbart blir innstilt uten nærmere undersøkelser.

Jeg er glad for at komiteen også støtter Regjeringens øvrige forslag om endringer i konkurslovgivningen, herunder forslaget om særskilt prosedyre ved tilbakesalg av boets eiendeler til skyldneren, og om utvidet rett for boet til å overta leiekontrakter knyttet til næringsvirksomhet. Disse forslagene skal medvirke til å motarbeide planlagte

konkurser, og vil forhåpentligvis, sammen med økte midler til bobehandlingen, bidra til at det ikke skal lønne seg å gå konkurs.

La meg til slutt si følgende: For noen år siden var det en ganske gripende reportasje i Økonomisk Rapport om det vi kaller for «konkursryttere med universitetsutdanning». Vi står overfor ganske kyniske, kløktige og intelligente kriminelle, som i praksis ved sin opptreden og når de lykkes, påfører en enorm kostnad ikke minst for små og mellomstore bedrifter, som blir sittende i klemma når de skal gjøre opp. Så å sikre det systemet, slik Stortinget nå gjør i dag, er også en næringsmessig beskyttelse for de små og mellomstore bedrifter i næringslivet mot at de skal bli utsatt for noen som spekulerer i at de ikke klarer å ta igjen når situasjonen blir tøff. Det å styrke boene er derfor et håndslag til de samvittighetsfulle bobestyrere vi har i dag, og som gjør en kjempejobb. Det er i tillegg et håndslag til det politi som skal gjøre sin jobb. I sum synes jeg man da får virkemidler som gjør at man kan bekjempe den økonomiske kriminaliteten bedre.

Og la meg si det på nytt: Den økonomiske kriminaliteten rammer alltid sakesløse – de som ikke kan ta igjen.

Presidenten: Dei talarane som heretter får ordet, har ei taletid på inntil 3 minutt.

André Kvakkestad (FrP) [11:40:33]: Jeg merker meg at Kristelig Folkeparti er av den oppfatning at dagens praksis fra Regjeringen om bare å bevilge inntil 50 000 kr er å avdekke minst mulig økonomisk kriminalitet. Jeg går ut fra at man er klar over at selv med en begrensning i legalpantet på 100 ganger rettsgebyret, tilsvarende ca. 75 000 kr, har man en sterk økning. Og er det mer enn ett panteobjekt, ja, så har man en dramatisk økning.

Det er vel i og for seg slik at ved kreditorsvik eller ved konkurser som sådanne vil det være de uprioriterte fordringshaverne som taper. Bobehandlinger hvor man kan tilbakeføre midler, vil være en fordel for disse med uprioriterte krav – ikke for panthaverne. Da er det litt underlig om en mener at det kun er panthavere som skal dekke samtlige kostnader til bobehandling. Det legalpantet er ment å skulle gjøre, er å kunne danne seg et bilde av om det er en grunn til å fortsette bobehandlingen, enten på grunn av noe kriminelt eller på grunn av kreditorsvik eller muligheter til å få mer midler til boet.

I en videre bobehandling er det et poeng at de som får den totale gevinst, altså de uten prioritet, også bidrar økonomisk til å få avdekket det som gir dem gevinst. Det vil være spesielt at man sier at man håper at panthavere betaler mest mulig, slik at de som får gevinsten ved tilbakeføring av midler til boet, slipper å betale noe som helst.

Så merker jeg meg at statsråden er fornøyd med at det å være konkursrekvirent i utgangspunktet er et offentlig ansvar, fordi i 95 pst. av konkursboene, som statsråden påpekte, dekker det offentlige rekvirentansvaret. Og det ser ikke ut til at statsråden ønsker å ha noen endring på den prosentandelen.

Presidenten: Fleire har ikkje bede om ordet til sak nr. 1.

(Votering, sjå side 1395)

S a k n r . 2

Innstilling fra forsvarskomiteen om lov om endringer i lov 17. juli 1953 nr. 9 om sivilforsvaret (Innst. O. nr. 57 (2003-2004), jf. Ot.prp. nr. 36 (2003-2004))

Åse Wisløff Nilssen (KrF) [11:43:54] (ordfører for saken): De endringer og tekniske justeringer i sivilforsvarsloven som en samlet forsvarskomite her tilrår, er en oppfølging av Innst. S. nr. 9 for 2002-2003, jf. St.meld. nr. 17 for 2001-2002, Samfunnssikkerhet – Veien til et mindre sårbart samfunn.

Den viktigste endringen er at Sivilforsvaret nå blir organisert som en egen etat med direkte styringslinje fra Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap. Sivilforsvaret ble fra januar i år inndelt i 20 distrikter, fylkesvis, med unntak av Finnmark, som deles i to distrikter, og Midtre Hålogaland politidistrikt, som har blitt et eget distrikt. Hvert distrikt skal ledes av en distriktssjef.

Dagens ordning med at politimestrene er kretssjefer, opphører. Og Fylkesmannen blir fritatt for sitt administrative ansvar for Sivilforsvaret. Sivilforsvaret er en nasjonal forsterkningsressurs ved større ulykker og katastrofer, f.eks. ved bekjemping av branner, flom, ras og oljeutslipp etter skipsforlis samt ulykker med radioaktivt nedfall og ved større kjemikalieuhell. Sivilforsvaret har også etablert internasjonale støttegrupper for humanitær bistand i utlandet. Sivilforsvarets oppgaver i krig er av forebyggende og skadebøtende karakter, bl.a. i form av tilfluktsrom, varsling, krigsutflytting, evakuering, informasjon og innsatsstyrker.

Komiteen er enig i at Sivilforsvaret skal videreføres og videreutvikles med utgangspunkt i dagens oppgaveportefølje.

Komiteen er i gang med behandlingen av Forsvarets langtidsproposisjon og er også kjent med at Justisdepartementet nå skriver på en ny stortingsmelding om samfunnssikkerhet og sivilmilitært samarbeid, som skal legges fram for Stortinget i løpet av våren.

Med dagens trusselbilde er det viktig å se den totale samfunnssikkerhet, både sivilt og militært, i sammenheng og behandle langtidsplanene samtidig. I denne omgang har komiteen dermed nøydt seg med en merknad for å presisere behovet for et nært samarbeid og samspill med frivillige organisasjoner, Heimevernet og andre deler av Forsvaret.

Statsråd Odd Einar Dørum [11:46:46]: Behandlingen av denne innstillingen til Odelstinget med forslag til endringer i sivilforsvarsloven reflekterer en etat i endring.

Loven regulerer bl.a. den lokale organiseringen av Sivilforsvaret. I St.meld. nr. 17 for 2001-2002 om samfunnssikkerhet ble det lagt opp til at Sivilforsvaret orga-

niseres fylkesvis som en egen regional etat. I Innst. S. nr. 9 for 2002-2003, jf. St.meld. nr. 17 for 2001-2002, sluttet komiteene seg i hovedsak til meldingens omtale og forslag. Dette innebærer at Sivilforsvaret organiseres som en egen etat inndelt fylkesvis, med unntak av Nord-Norge, hvor Finnmark deles i to kretser, og Midtre Hålogaland politidistrikt blir en egen krets. Politimestrene blir fritatt for sitt ansvar som kretssjefer i Sivilforsvaret. Videre skal navnet på Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap innarbeides i loven, og enkelte andre navneendringer og språklige justeringer skal innarbeides.

I utgangspunktet er det kun slike tekniske justeringer som er til behandling i dag. Jeg vil imidlertid gjerne benytte denne anledningen til å trekke perspektivet noe lenger.

Samfunnet trenger den ressursen Sivilforsvaret representerer. Samfunnet kan bli utsatt for så store ødeleggelser at nødetatenes ressurser på langt nær strekker til. Omfattende terrorisme, hvor det heller ikke kan utelukkes at masseødeleggelsesvåpen kan bli brukt som terrorvåpen, krever at samfunnet har en særskilt beredskap.

Sivilforsvaret er en organisasjon som er bygd på vernepliktige mannskaper. Deres innsats og engasjement er et fundament i Sivilforsvarets oppgaveløsning. Jeg vil også framheve innsatsen som gjøres av Sivilforsvarets ansatte. De har vært viktige bidragsytere til at organisasjonen er omstilt fra den kalde krigens krav til å kunne møte dagens sikkerhetsutfordringer.

Jeg vil også benytte anledningen til å takke Stortinget for den dialogen vi har hatt om Sivilforsvaret, ikke bare gjennom behandlingen av Innst. S. nr. 9 for 2002-2003, hvor rammene om Sivilforsvarets framtid ble lagt, men også i forbindelse med innkjøp av materiell til Sivilforsvaret, f.eks. ved behandlingen av Innst. S. nr. 252 for 2001-2002, hvor bl.a. Sivilforsvaret ble styrket etter terrorangrepene 11. september 2001. Jeg tror styrkingen av Sivilforsvaret på materiellsiden har vært både viktig og riktig. Dette gjelder særlig innkjøpet av Sivilforsvarets renseenheter, som gir en styrket beredskap mot masseødeleggelsesmidler.

Den omleggingen av Sivilforsvaret som pågår nå, og som vil bli endelig ferdigstilt etter behandlingen av denne innstillingen, vil gi et viktig bidrag til å sikre en god utnyttelse av de ressursene Sivilforsvaret representerer. Gjeldende sivilforsvarslov er imidlertid mer enn 50 år gammel og ble til i en tid med helt andre sikkerhetspolitiske utfordringer og helt andre samfunnsstrukturer. I St.prp. nr. 1 for 2003-2004 ble det opplyst at departementet arbeider med forslag til en ny lov om Sivilforsvaret. Dette arbeidet vil bidra til å sikre at lovgrunlaget i framtiden gir et speilbilde av Sivilforsvaret og det samfunn det virker i, og tjener.

Jeg ser fram til en god dialog med Stortinget i disse spørsmålene og også om den sak som ble nevnt av representanten Wisløff Nilssen, meldingen som kommer i tilknytning til forsvarskomiteens arbeid med langtidsplanen for Forsvaret.

Marit Nybakk (A) [11:49:51] (komiteens leder):

Bare en veldig kort merknad til det siste som statsråden sa. Da Stortinget behandlet St.meld. nr. 17 om samfunnsikkerhet og Innst. S. nr. 9, bad komiteen om å få en parallell rullering av langtidsplanene for Forsvaret og for sivilt beredskap. Jeg er derfor glad for at statsråden nå fra talerstolen, også i forhold til det som saksordføreren sa, understreket at han vil komme til Stortinget i løpet av våren med en oppfølging av St.meld. nr. 17 og en ny rullering for sivilt beredskap. Jeg vil i den forbindelse også understreke noe av det som saksordføreren sa, at samspillet mellom sivilt og militært beredskap blir stadig viktigere i en antiterrorberedskap. Det var heller ikke tilfeldig at vi da vi behandlet St.meld. nr. 17 om sårbarhet og samfunnsikkerhet, la veldig stor vekt på bl.a. samarbeidet mellom Heimevernet og Sivilforsvaret.

Presidenten: Fleire har ikkje bede om ordet til sak nr. 2

(Votering, sjå side 397)

S a k n r . 3

Innstilling fra energi- og miljøkomiteen om lov om endringer i plan- og bygningsloven (klage og innsigelse) (Innst. O. nr. 56 (2003-2004), jf. Ot.prp. nr. 31 (2003-2004))

Presidenten: Bror Yngve Rahm får ordet på vegner av saksordføreren, som er medlem av Lagtinget.

Bror Yngve Rahm (KrF) [11:51:34] (komiteens leder): Departementet og proposisjonen legger i forslaget sitt til rette for enkelte tilføyelser i plan- og bygningslovens planbestemmelser som er knyttet opp til mulighetene for å begrense innsigelser i plansaker som allerede har vært avgjort gjennom innsigelse, eller er fastlagt i plan som det kunne vært reist innsigelse mot. Videre foreslås det å begrense muligheten for gjentatte forvaltningsklager, slik at det ikke kan klages på forhold i en plansak som er avgjort tidligere gjennom innsigelse eller klage på reguleringsplan eller bebyggelsesplan.

Som det framgår av innstillingen, har komiteen ingen avvikende forslag. Det er heller ingen uenighet av noen betydning, med unntak av små språklige formuleringer. Komiteen er derfor omforent om at vi ikke ser behovet for noen omfattende debatt om dette, og at innlegget til saksordføreren, som jeg representerer, blir eneste innlegg i denne saken.

Presidenten: Fleire har ikkje bede om ordet til sak nr. 3.

(Votering, sjå side 398)

Berit Brørby hadde her gjeninntatt presidentplassen.

Etter at det var ringt til votering i 5 minutter, uttalte

presidenten: Odelstinget skal votere i sakene nr. 1–3.

Votering i sak nr. 1

Presidenten: Under debatten er det satt fram fire forslag. Det er

- forslagene nr. 1–3, fra André Kvakkestad på vegne av Fremskrittspartiet
- forslag nr. 4, fra Karin Andersen på vegne av Sosialistisk Venstreparti

Forslag nr. 3, fra Fremskrittspartiet, lyder:

«Stortinget ber Regjeringen la være å øke rekvirentansvaret ved forskriftsendring på det nåværende tidspunkt.»

Dette forslaget blir i samsvar med forretningsordenens § 30 fjerde ledd å sende Stortinget.

Komiteen hadde innstillet til Odelstinget å gjøre slikt vedtak til

I o v

om endringer i lov 8. juni 1984 nr. 58 om gjeldsforhandling og konkurs og i enkelte andre lover

I

I lov 8. februar 1980 nr. 2 om pant gjøres følgende endringer:

§ 3-6 skal lyde:

§ 3-6 *Rettsvern*

Panterett i driftstilbehør eller i overførbar bruksrett til driftstilbehør får rettsvern ved tinglysing på eierens eller den bruksberettigedes blad i Løsøreregisteret.

§ 3-8 annet ledd første punktum skal lyde:

Panteretten får rettsvern ved tinglysing på eierens eller den bruksberettigedes blad i Løsøreregisteret.

§ 3-9 tredje ledd skal lyde:

(3) Panteretten får rettsvern ved tinglysing på eierens eller den bruksberettigedes blad i Løsøreregisteret.

§ 3-10 annet ledd skal lyde:

(2) Panteretten får rettsvern ved tinglysing på eierens eller den bruksberettigedes blad i Løsøreregisteret.

V o t e r i n g

Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

Videre var innstillet:

Ny § 6-4 skal lyde:

§ 6-4 *Lovbestemt pant for boomkostninger*

(1) Konkursboet har lovbestemt pant i ethvert formuesgode beheftet med pant som tilhører skyldneren på konkursåpningstidspunktet og som kan være gjenstand for utlegg eller konkursbeslag. Konkursboet har også lovbestemt pant i formuesgoder som en tredjeperson har stilt som pantesikkerhet for konkursskyldnerens gjeld,

når sikkerheten består på konkursåpningstidspunktet. Panteretten utgjør fem prosent av formuesgodets beregnede verdi eller av det et salg av formuesgodet innbringer, men maksimalt 700 R, i hvert realregistrerte pantobjekt. Panteretten går foran annet lovbestemt pant og alle andre heftelser i formuesgodet. Panteretten kan bare benyttes til å dekke nødvendige boomkostninger.

(2) Enhver panthaver eller annen interessert kan innløse boets panterett. Dersom flere ønsker å innløse, har den best prioriterte panthaveren fortrinnsrett til innløsning.

(3) Boet eller den som vil innløse boets panterett kan kreve formuesgodets verdi fastsatt av tingretten. Ved beregningen av formuesgodets verdi skal forholdene på verdsettingstidspunktet legges til grunn. Til grunn for verdsettingen kan tingretten innhente takst som dekkes av boet. I særlige tilfeller kan tingretten bestemme at verdsettingen skal skje ved skiftetakst, jf. skifteloven § 125. I så fall kan retten også fastsette en godtgjørelse for skjønnsmennene som fraviker fra de satsene som ellers gjelder ved skiftetakst. Skiftetakst etter denne bestemmelsen kan ikke overprøves ved overtakst.

(4) Den som innløser boets panterett, trer inn i boets prioritet for et tilsvarende beløp. Innløserens panterett følger reglene for avtalepant i vedkommende formuesgode og skal anses stiftet på betalingstidspunktet. Bostyreren skal snarest mulig og i alle tilfelle før formuesgodet abandoneres eller overføres til en panthaver, sørge for at panteretten får rettsvern etter alminnelige regler.

(5) Dersom det sikrede beløp ikke innbetales frivillig til boet innen den fristen som er avtalt eller som tingretten har fastsatt, kan boet kreve formuesgodet solgt etter reglene i dekningsloven § 8-15.

(6) Er et formuesgode med panterett i som tilhørte skyldneren, solgt senere enn tre måneder før fristdagen (jf. dekningsloven § 1-2), kan tingretten ved kjennelse beslutte at den eller de panthavere som har fått dekning, men som ikke ville ha fått like stor dekning om boet hadde fått fem prosent av salgssummen, skal innbetale inntil fem prosent av salgssummen til boet såfremt det trengs til dekning av nødvendige boomkostninger. Dette gjelder likevel ikke dersom salget er foretatt som ledd i ordinær og forsvarlig drift.

(7) Tingretten avgjør hvor mye av verdiene som omfattes av legalpantet som det er nødvendig å benytte under bobehandlingen. Er boets panterett innløst og det ved slutningen av boet er midler til helt eller delvis å dekke boomkostningene uten å utnytte legalpanteretten, tilbakebetales det overskytende beløp til innløseren. Er formuesgodet realisert, skal det overskytende beløp tilfalle den eller dem som ville fått dekning dersom legalpanteretten ikke var blitt utnyttet. Er flere formuesgoder realisert, fordeles beløpet på grunnlag av realisasjonssommene.

(8) Reglene i denne paragrafen gjelder tilsvarende ved offentlig skifte av insolvent dødsbo og for øvrig med de begrensningene som følger av overenskomst med fremmed stat.

Presidenten: Det foreligger her tre avvikende forslag. Det er forslagene nr. 1 og 2, fra Fremskrittspartiet, og forslag nr. 4, fra Sosialistisk Venstreparti.

Det voteses først over forslaget fra Sosialistisk Venstreparti, så over forslagene fra Fremskrittspartiet, og deretter over komiteens innstilling.

Fremskrittspartiet har varslet at de ønsker å stemme imot innstillingen.

Forslag nr. 4, fra Sosialistisk Venstreparti, lyder:

«I lov 8. februar 1980 nr. 2 om pant gjøres følgende endring:

Ny § 6-4 første ledd tredje punktum skal lyde:

Panteretten utgjør fem prosent av formuesgodets beregnede verdi eller av det et salg av formuesgodet innbringer.»

Forslag nr. 1, fra Fremskrittspartiet, lyder:

«I lov 8. februar 1980 nr. 2 om pant gjøres følgende endring:

Ny § 6-4 første ledd tredje punktum skal lyde:

Panteretten utgjør fem prosent av formuesgodets beregnede verdi eller av det et salg av formuesgodet innbringer, men kan ikke utgjøre mer enn 100 ganger rettsgebyret i hvert panteobjekt.»

Forslag nr. 2, fra Fremskrittspartiet, lyder:

«I lov 8. februar 1980 nr. 2 om pant skal ny § 6-4, niende ledd lyde:

(9) Reglene i denne paragrafen gjelder ikke skip eller flytende installasjoner registrert i Norsk Internasjonalt Skipsregister (NIS) eller i Norsk Ordinært Skipsregister (NOR).»

V o t e r i n g :

1. Forslaget fra Sosialistisk Venstreparti ble med 9 mot 67 stemmer ikke bifalt.
(Voteringsutskrift kl. 12.00.50)
2. Forslagene fra Fremskrittspartiet ble med 11 mot 65 stemmer ikke bifalt.
(Voteringsutskrift kl. 12.01.11)
3. Komiteens innstilling til Ny § 6-4 bilfaldes med 64 mot 11 stemmer.
(Voteringsutskrift kl. 12.01.36)

Videre var innstillet:

II

I lov 8. juni 1984 nr. 58 om gjeldsforhandling og konkurs gjøres følgende endringer:

§ 117 annet ledd skal lyde:

Salg av boets eiendeler til skyldneren eller til skyldnerens nærstående som nevnt i dekningsloven § 1-5 skal ikke skje før kunngjøring har funnet sted i avis eller i et egnet elektronisk medium. Fristen for å gi bud skal normalt ikke settes kortere enn en uke. Kunngjøring kan unnlates dersom særlige forhold gjør at det må anses uhensiktsmessig å kunngjøre salget.

Nåværende annet ledd blir nytt tredje ledd.

§ 135 første ledd første punktum skal lyde:

Dersom bostyreren finner at boets midler, *medregnet midler boet får i medhold av legalpanteretten etter panteloven § 6-4*, er utilstrekkelige til å dekke omkostningene ved dets fortsatte behandling, skal bostyreren vurdere å kontakte fordringshavere eller berørte offentlige myndigheter med sikte på å få dem til å stille sikkerhet for omkostningene ved en fortsatt bobehandling.

§ 138 skal lyde:

§ 138 *Sletting av tidligere meldinger m.v.*

Når konkursen er endelig avsluttet, skal retten sørge for at dette anmerkes i Konkursregisteret. *Er konkursen endelig avsluttet ved slututlodning etter § 128, er det likevel bostyreren som skal sørge for slik anmerkning.* Med mindre retten beslutter å gjøre det selv, skal bostyreren sørge for at meldinger som er gitt i henhold til § 79 tredje ledd blir slettet. Videre skal bostyreren gi melding i samsvar med lov 19. juni 1969 nr. 66 om merverdiavgift § 27 annet ledd.

Føreren av Konkursregisteret sørger for at avsluttet bobehandling blir meldt til de registre som er nevnt i § 79 annet ledd nr. 1, 2 og 3. *Det skal opplyses på hvilket grunnlag bobehandlingen er innstilt.* Er skyldneren en stiftelse eller en sammenslutning med begrenset ansvar, og bobehandlingen er endelig avsluttet i henhold til §§ 128 og 135, skal føreren av Konkursregisteret samtidig anmode om sletting av sammenslutningen i Foretaksregisteret.

III

I lov 8. juni 1984 nr. 59 om fordringshavernes dekningsrett gjøres følgende endringer:

§ 3-7 tredje ledd skal lyde:

Beløp som utbetales erververen er bare beslagsfrie etter reglene i §§ 2-5 og 2-11.

§ 7-10 nytt fjerde ledd skal lyde:

En avtalebestemmelse om at en leieavtale ikke kan overføres sammen med overføring av den virksomhet som drives i lokalet, er ikke bindende for konkursboet.

§ 8-15 annet ledd nytt annet punktum skal lyde:

Første punktum gjelder ikke dersom boet krever tvangssalg for å inndrive lovbestemt pant etter panteloven § 6-4.

IV

I lov 21. juni 1985 nr. 78 om registrering av foretak § 7-3 skal nytt tredje ledd lyde:

Har Foretaksregisteret mottatt melding etter konkursloven § 138 annet ledd om at bobehandlingen er avsluttet i medhold av konkursloven § 128 eller § 135 i registrert foretak med ubegrenset ansvar, skal registerføreren gi de registreringspliktige varsel om at dersom de ikke innen ett år gir opplysninger om at foretaket fortsatt består, vil foretaket bli slettet. Gis det ikke slike opplysninger innen fristen, skal foretaket slettes av registeret.

V

I lov 16. juni 1989 nr. 69 om forsikringsavtaler skal § 16-1 fjerde ledd lyde:

Ved livrenteforsikring kan rentenytters fordringshavere søke dekning i den løpende livrente i samsvar med lov 8. juni 1984 nr. 59 om fordringshavernes dekningsrett §§ 2-6, 2-7 og 2-11.

VI

Ikraftsettings- og overgangsbestemmelser

1. Loven gjelder fra den tid Kongen bestemmer. Kongen kan sette i kraft de enkelte bestemmelsene til forskjellig tid.
2. Loven gjelder – med de unntak som følger av nr. 3 og 4 – for
 - a) konkursboer der begjæring om gjeldsforhandling eller konkurs er kommet inn til tingretten etter lovens ikrafttredelse,
 - b) tvangsavviklingsboer der dom eller kjennelse om oppløsning eller om at retten overtar ansvaret for avviklingen, er avsagt etter lovens ikrafttredelse,
 - c) dødsboer der dødsfallet har funnet sted etter lovens ikrafttredelse.
3. Lovbestemt pant etter panteloven § 6-4 går foran avtalepant som er stiftet før loven trådte i kraft, tre år etter ikrafttredelsen. Panteloven § 6-4 sjette ledd gjelder bare for salg som er skjedd etter at loven trådte i kraft.
4. Endringene i konkursloven § 138 og i lov om registrering av foretak § 7-3 gjelder for boer der bobehandlingen avsluttes etter at loven trådte i kraft.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

Presidenten: Det voteres over lovens overskrift og loven i sin helhet.

V o t e r i n g :

Lovens overskrift og loven i sin helhet bifaltes enstemmig.

Presidenten: Lovvedtaket vil bli sendt Lagtinget.

Votering i sak nr. 2

Komiteen hadde innstillet til Odelstinget å gjøre slikt vedtak til:

I o v

om endringer i lov 17. juli 1953 nr. 9 om sivilforsvaret

I

I lov 17. juli 1953 nr. 9 om sivilforsvaret gjøres følgende endringer:

§ 4 skal lyde:

For offentlig sted og for steder som er tilgjengelige for *allmennheten* kan Kongen gi bestemmelser om den al-

minnelige ferdsel, orden og sikkerhet under sivilforsvarsberedskap. For øvingsformål kan departementet gi slike bestemmelser selv om sivilforsvarsberedskap ikke er erklært.

Under sivilforsvarsberedskap kan *politimesteren* helt eller delvis forby bruken av forsamlingslokaler eller andre lokaler som er tilgjengelige for *allmennheten*. Han kan også forby møter og tilstelninger på steder som i alminnelighet er tilgjengelige for *allmennheten*.

§ 8 skal lyde:

Riket er inndelt i sivilforsvarsdistrikter, med en distriktssjef som leder av hvert distrikt.

Departementet fastsetter *distriktenes geografiske område og instruks for distriktssjefen*.

§ 9 første, andre og tredje ledd skal lyde:

Innenfor *sivilforsvarsdistriktet* kan det for byer og tettbebyggelser etter departementets bestemmelse organiseres lokale sivilforsvar.

For hvert lokalt sivilforsvar skal det være en sjef som oppnevnes av departementet og som er underlagt *distriktssjefen*.

Distriktssjefen er, hvis ingen annen oppnevnes, sjef for det lokale sivilforsvar hvor han har sitt kontor, såfremt dette ligger innenfor hans *distrikt*.

§ 49 tredje ledd skal lyde:

Fellesutgifter fordeles etter avtale mellom bedriften, vedkommende kommune og fylkesmannen. Blir partene ikke enige, avgjøres fordelingen av Direktoratet for *samfunnssikkerhet og beredskap*.

II

Ikrafttredelse

Loven trer i kraft straks.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

Presidenten: Det voterer over lovens overskrift og loven i sin helhet.

V o t e r i n g :

Lovens overskrift og loven i sin helhet bifaltes enstemmig.

Presidenten: Lovvedtaket vil bli sendt Lagtinget.

Votering i sak nr. 3

Komiteen hadde innstillet til Odelstinget å gjøre slikt vedtak til:

I o v
om endringer i plan- og bygningsloven
(klage og innsigelse)

I

I lov 14. juni 1985 nr. 77 plan- og bygningsloven gjøres følgende endringer:

§ 15 nytt tredje ledd skal lyde:

Det kan likevel ikke klages på forhold som har vært avgjort tidligere gjennom klage eller innsigelse på reguleringsplan eller bebyggelsesplan.

Nåværende tredje til femte ledd blir nytt fjerde til sjette ledd.

§ 27-2 nr. 2 nytt annet ledd skal lyde:

Det kan ikke fremmes ny innsigelse mot forhold fastsatt i formål og bestemmelser som det tidligere har vært fremmet innsigelse mot, og som har blitt avgjort i løpet av de ti foregående år. Det kan heller ikke fremmes innsigelse mot forhold i plansak som det kunne vært fremmet innsigelse mot i forbindelse med en tidligere plan om samme forhold vedtatt i løpet av de ti foregående år. Departementet avgjør ved uenighet mellom kommunen og innsigelsesorganet om innsigelsesadgangen etter denne bestemmelse er avskåret. I tilfeller som nevnt i tredje punktum får kommunens planvedtak først virkning når departementet har avgjort at innsigelsesadgangen er avskåret. Dersom departementet finner at innsigelsesadgangen er i behold tas saken opp til stadfesting på vanlig måte.

§ 27-3 annet ledd skal lyde:

Kommunestyrets endelige vedtak i reguleringsaker kan etter denne lovs § 15 påklages til departementet. *Det kan likevel ikke klages på forhold som har vært avgjort tidligere gjennom klage eller innsigelse på reguleringsplan eller bebyggelsesplan.* Klagen forelegges det faste utvalget for plansaker som – hvis det finner grunn til å ta klagen til følge – legger saken fram for kommunestyret med forslag til endring av vedtaket, og ellers gir uttalelse og sender saken gjennom fylkesmannen til departementet.

§ 28-2 sjette ledd skal lyde:

Vedtaket av det faste utvalget for plansaker om bebyggelsesplan kan påklages til departementet etter denne lovs § 15. *Det kan likevel ikke klages på forhold som har vært avgjort tidligere gjennom klage eller innsigelse på reguleringsplan eller bebyggelsesplan.*

II

Loven trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

Begrensning i klageadgangen etter § 15 tredje ledd, § 27-3 annet ledd annet punktum og § 28-2 sjette ledd siste punktum gjelder planvedtak truffet etter at denne lov er trådt i kraft.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

Presidenten: Det voteres over lovens overskrift og loven i sin helhet.

V o t e r i n g :

Lovens overskrift og loven i sin helhet bifaltes enstemmig.

Presidenten: Lovvedtaket vil bli sendt Lagtinget.

S a k n r . 4

Referat

Presidenten: Det foreligger ikke noe referat.

Møtet hevet kl. 12.05.
